



Debreceni Ítéltábla

Bf.I.36/2025/33.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. július 8., valamint 2025. szeptember 24. napjain megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és az utóbbi napon kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A különösen nagy vagyoni hátrányt okozó, üzletszerűen elkövetett költségvetési csalás bűntette miatt Terheltl ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2024. november 5. napján kihirdetett 7.B.237/2023/26. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott cselekményét folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének (Btk. 345. §) is minősíti.

A vádlott büntetése halmazati.

A szabadságvesztést 2 (kettő) évre enyhíti, melynek végrehajtását 5 (öt) év próbaidőre felfüggeszti.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetést és a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Elkülönített bűnügyi befizetések számlájára önkéntes befizetéssel teljesített 20 000 000 (húszmillió) forintba elrendelt vagyonelkobzást mellőzi.

A pénzbüntetés meg nem fizetése esetén a helyébe lépő szabadságvesztést– amennyiben a kiszabott szabadságvesztés végrehajtása elrendelésre kerül – börtön fokozatban, egyébként fogház fokozatban kell végrehajtani.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjával kapcsolatos rendelkezés a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésekor válik esedékessé.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Terhelt1 vádlott lakcíme: cím7

A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Nyíregyházi Törvényszék a rendelkező részben írt – perújítási eljárásban meghozott – ügydöntő határozatában az alapügyben eljáró Nyíregyházi Járásbíróságnak Terhelt1 terhelt tekintetében kihirdetett 38.B.160/2022/4. számú ítéletét a perújítással támadott részében hatályon kívül helyezte. A vádlottat bűnösnek mondta ki költségvetési csalás bűntettében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 396. § (1) bekezdés a) pont 1. és 3. fordulat, (5) bekezdés b) pont 2. fordulat]. Ezért 3 év börtön fokozatú szabadságvesztésre, 200 napi tétel, napi tételenként 2000 forint, végösszegében 400 000 forint pénzbüntetésre, 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra, valamint mellékbüntetésül 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Döntött a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontjáról, a kiszabott pénzbüntetés megfizetésére 20 havi részletfizetést engedélyezett, és meg nem fizetése esetére rendelkezett annak jogkövetkezményeiről. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Elkülönített bűnügyi befizetések számlájára a vádlott által átutalt 20 000 000 forintra, és vele szemben további 74 527 656 forint erejéig vagyonekobjást rendelt el. Határozott az eljárás során lefoglalt adathordozó bűnjel további sorsáról (lefoglalás megszüntetése mellett az iratok közötti kezelés), végül kötelezte a vádlottat 107 555 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen a nyilatkozattételre fenntartott háromnapos határidőn belül egyrészt az ügyészség jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a határozat részbeni megalapozatlansága miatt, továbbá súlyosítás, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása céljából, kifogásolva a vagyonekobjással kapcsolatos rendelkezést is. Indokai szerint a perújítás alapját képező költségvetési csalás törvényi egysége mellett a cselekmény folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségeként is minősül, melyet a törvényszék elmulasztott kimondani, holott a perújítási indítvány történeti tényállása e bűncselekmény valamennyi alanyi és tárgyi oldali tényállási elemét tartalmazza. Emiatt az elsőfokú ítélet részben megalapozatlan, indítványozta ezért a vádlott bűnösségét utóbbi bűncselekményben is megállapítani. Emellett a feltárt súlyosító tényezőkre és a vádlott személyében megnyilvánuló társadalomra veszélyességre figyelemmel a középértékűtől alacsonyabb tartamú börtönbüntetés lényeges súlyosítását is szükségesnek tartotta. Végül, miután a vádlott az eljárás során a vagyoni hátrányt részlegesen megtérítette, így álláspontja szerint a befizetéssel érintett összegre elsőfokon elrendelt vagyonekobjás törvényi feltételei nem állapíthatók meg. (Szabolcs-Szatmár-Bereg Vármegyei Főügyészség B.727/2023/9., 27. számú elsőfokú irat).

[3] A vádlott és védője az ítélet kihirdetésekor szintén határidőt tartottak fenn a jogorvoslati nyilatkozat megtételére, majd eltérő tényállás megállapítása és a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést (28., 28/1. számú elsőfokú utóiratok). A védő a jogorvoslat írásbeli indokolásában az elsőfokon megállapított tényállást részben megalapozatlannak tartotta, melyet helytelen ténybeli következtetésre vezetett vissza, tévesnek jelölve az elsőfokú bíróság azon értékelő tevékenységét, amikor a vádlott vallomásában előadottak ellenére arra a meggyőződésre jutott, hogy a cég1 Kft. tényleges gazdasági tevékenységét saját elhatározásából végezte, nem pedig az általa fel nem tárt személyazonosságú ismeretlen személy megbízása alapján. Bár a cselekmény jogi minősítését és az okozott vagyoni hátrány mértékét továbbra sem vitatta, ennek álláspontja szerint azért van mégis jelentősége, mert a vádlott a vallomása szerint ettől jelentősen elmaradó „megbízási díjban” részesült csupán, amit a büntetés kiszabása során kellő súllyal értékelni lehet. Indítványozta továbbá, hogy a törvényszék által feltárt enyhítő körülményeket a másodfokú bíróság nagyobb nyomatékkal vegye figyelembe, melyek közül a vádlott beismerő vallomása, az okozott vagyoni hátrány részbeni megtérítése elvezethet a joghátrány lényeges enyhítéséhez, a fellebbezés indokolásában vázolt ítélkezési gyakorlathoz is jobban igazodva, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását eredményezve (18. számú másodfokú irat).

[4] A vádlott a másodfokú eljárásra új védőt hatalmazott meg védelmének ellátására, aki 2025. június 10. napján kelt fellebbezés indokolásában már a jogorvoslat enyhítést célzó irányán túl eltérő tényállás megállapítása mellett a vádlott „részbeni” felmentésére, másodsorban a II. tényállásba foglalt cselekményrész tekintetében teljes megalapozatlanságra hivatkozással az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt. Mindenekelőtt arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint a megállapított ítéleti tényállás II. pontban rögzített része felderítetlen, ellentétes a bizonyítást érintő iratok tartalmával és az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett, valamint indokolási kötelezettségének sem tett eleget a törvény és a bírói gyakorlat által megkívánt mértékben. A nyomozás adatai alapján a vádlott által vezetett cégek üzletszerű gazdasági tevékenységet folytattak, ugyanakkor a vádhatóság által kifogásolt számlák kapcsán nem tárták fel, hogy a számviteli bizonylaton szereplő ügylet megvalósult-e vagy sem. Nem került tehát olyan tény megállapításra, tárgyi bizonyítási eszköz lefoglalásra, amelyből egyértelműen megállapítható volna a költségvetési csalás szándékos elkövetése. E megalapozatlanság indokolt kiküszöbölése a tényállás oly mértékű módosítását jelenti, ami a vádlott részbeni felmentéséhez kell vezessen, különösen azért, mert az elsőfokú bíróság nem vizsgálta kellő részletességgel azt sem, hogy a cselekmény során mire terjedhetett ki a vádlott tudattartalma. Hiányos a bizonyítékok összevetése is, mely a törvényszék értékelő tevékenységét egyoldalúvá tette. A megalapozatlanság miatt szükségszerűen felmerülő eltérő bizonyíték-értékelés alapján arra vonható következtetés, hogy a vádlott kifejtett magatartásával nem merítette ki a költségvetési csalás valamennyi tényállási elemét. Mindezek miatt a védő indítványozta, hogy a másodfokú bíróság fontolja meg további bizonyítás felvételét, illetőleg a vádlott „részbeni” felmentését a II. számú tényállásban írt cselekményrész kapcsán, míg másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását (26. sorszámú másodfokú irat).

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.390/2024/3. számú észrevételében az ügyészségi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak találta. Rámutatott, hogy a törvényszék a perújítás jellegéből adódó speciális törvényi rendelkezések figyelembevételével járt el, és a szükséges bizonyítást ennek megfelelő körben, az eljárási szabályokat betartva vette fel, melynek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg. A tényállás alapján helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, törvényes a költségvetési csalás jogi minősítése is, azonban tévedett, amikor nem mondta ki a vádlottat bűnösnek a Btk. 345. §-ában meghatározott folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében is, melyre az ügyészi indítványban leírt tényállás és az ítéleti tényállás alapján lehetősége adódott volna, figyelemmel arra is, hogy az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint e bűncselekmények valódi alaki halmazatot képeznek. A kiszabott joghátrány a büntetés kiszabása körében irányadó körülményekre és a cselekmények halmazatára is tekintettel nem felel meg a bünteteskiszabási elveknek, és osztotta a vádhatósági fellebbezés indokait arra nézve is, hogy az adóhatóság letéti számlájára a vádlott által befizetett összegre a vagyoneklobzás törvényi feltételei nem állapíthatók meg. Mindezek alapján arra tett indítványt, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet oly módon változtassa meg, hogy a vádlottat mondja ki bűnösnek folytatólagosan elkövetett és a Btk. 345. §-ban meghatározott hamis magánokirat felhasználásának vétségében is, halmazati büntetésként hosszabb tartamú szabadságvesztést szabjon ki, és a 20 000 000 forint összegű vagyoneklobzásra vonatkozó rendelkezést mellőzze, egyebekben pedig hagyja helyben a határozatot.

[6] A másodfokú bíróság a jogorvoslatokat a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen az ügyészség képviselője az átiratában foglaltakkal egyezően a közbizalom elleni bűncselekmény tekintetében is a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítását, halmazati büntetésként hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabását, a vagyoneklobzás intézkedés módosítását, egyéb részekben a támadott határozat helybehagyását indítványozta.

[7] A védő és a vádlott a nyilvános ülésen már nem tartották indokoltnak bizonyítás felvételét, bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő. A védő perbeszédében alapvetően a jogorvoslat enyhítést célzó irányát tartotta fenn, az elsőfokú ítéletet eltúlzottan szigorúnak írva le, és amellet érvelt, hogy a kiszabott letöltendő szabadságvesztés még a cselekmények alaki halmazata mellett is túlmutat a büntetési célokon, álláspontja szerint annak a vádlott által megfizetett összeg, a vagyoni hátrány részbeni megtérítése és a neki fel nem róható tetemes időmúlás mellett végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés felel meg.

[8] A nyilvános ülésen jelen volt vádlott nem kívánt élni az utolsó szó jogával.

[9] A másodfokú bíróság az ügyészségi fellebbezést a cselekmény minősítése körében, a védelmi perorvoslatokat a büntetés enyhítésére irányulóan találta alaposnak.

[10] Az ítéltábla – a bejelentett jogorvoslatok okára és irányára figyelemmel – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság perújítás elrendelését követően hozott ítéletét az azt megelőző perújítási eljárással együtt teljes körűen bírálta felül. Ennek megfelelően a revízió kitért az általános és a perújítás jellegéből adódó speciális eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmény jogi minősítésére, a büntetés kiszabására, az intézkedés alkalmazására, az indokolás helyességére, végül a másodfokú bíróság a Be. 590. § (7) bekezdése alapján hivatalból vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó egyéb rendelkezések törvényességét is. A másodfokú eljárásban tehát teljes volt a felülbírálat, melyet a Be. 590. § (2) bekezdése egyébként főszabályként ír elő, adott esetben pedig a rendkívüli perorvoslat sajátosságaira figyelemmel a bíróságnak alapvetően ténykérdéseket kellett vizsgálnia, konkrétan azt, hogy a felhozott új bizonyítékok alkalmasak-e eltérő tények megállapítására, mely nyilvánvalóan a jogkérdésekre is kihatással jár.

[11] A hivatkozott törvényhelyek szem előtt tartásával a másodfokú bíróság a továbbiakban azt ellenőrizte, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le, nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna, és az ítélet hatályon kívül helyezését, így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének eljárási hibából, az indokolási kötelezettség lényeges megsértésére alapított hatályon kívül helyezésére és a törvényszék új eljárásra utasítására irányuló védelmi indítványt – törvényes ok hiánya miatt – nem tartotta megalapozottnak, melyet egyébként a védő a védőbeszédében már nem részletezett.

[12] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének a perújítás keretei között eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 591. § (1) bekezdés értelmében – a tényálláshoz kötöttség garanciális perjogi elvének megfelelően – a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[13] Ellenben a másodfokú bíróság a tényállás körébe nem tartozó, ezért bizonyítást sem igénylő, a Be. 561. § (3) bekezdés b) pontjába tartozó terhelti személyi körülményeket helyesbíti a vádlottnak a büntetéskiszabási körülmények körét érintő másodfokú meghallgatása alapján [Be.599. § (2) bekezdés b) pont]. Ennek megfelelően az elsőfokú ítélet [4] bekezdése annyiban helyesbítendő, hogy Terhelt1 vádlott házastársától különváltan, jelenleg albérletben él, a házasságuk felbontása iránti per folyamatban van. A vádlott a bűncselekménnyel okozott vagyoni hátrány részbeni megtérítését a házastársával utolsó közös lakóhelyüket képező családi ház értékesítéséből finanszírozta (28. számú másodfokú nyilvános ülés jegyzőkönyv 2-3. oldal).

[14] A törvényszék helyesen járt el, amikor eljárása során figyelembe vette a bizonyítás terjedelmét is meghatározó Be. 646. § (6) bekezdés a) pontjában írtakat, ami szerint a perújítási eljárást az általános szabályokhoz képest a perújítás jellegéből folyó eltérésekkel

kell alkalmazni, így nincs törvényi kötelezettség valamennyi korábban felvett bizonyítás megismétlésére (BH2021. 159.).

[15] A perújítás elrendelésére a Be. 637. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontjában írt ok miatt került sor, melynek során a perújítás megengedhetőségéről szóló határozatban kijelölt keretek között – a perújítási eljárás céljának megfelelően a cég1 Kft. gazdálkodásával összefüggésben – a törvényszék a bizonyítási eljárást ismét elvégezte, és annak fényében értékelte az ügydöntő határozat rendelkezéseit. Az eljárás célja – eltérően az alapügyben lefolytatott elsőfokú tárgyalástól – nem a vád elbírálása, hanem annak alapos vizsgálata volt, hogy az ügyben indokolt-e új határozat hozatala, vagyis a perújítás abban az esetben alapos, ha az új bizonyíték, jelen esetben a terhelttel szemben megindított újabb büntetőeljárásban felmerült adatok, valamint a már korábban is rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok összevetése alapján a bűnösség kérdésében a jogerős határozat rendelkezéseihez képest más döntés meghozatala válik indokolttá.

[16] Értékelő tevékenységét követően az elsőfokú bíróság a Be. 647. § (1) bekezdésében írtak szerint eljárva törvényesen helyezte hatályon kívül a jogerős ügydöntő határozatot. Mivel a perújítás keretében eljáró törvényszék az alapügy elsőfokú ítéletének megváltoztatására alapot látott, mert úgy ítélte meg, hogy a perújítás eredménye azt lényeges kérdésben érintette, ezért a tényállást kiegészítette. Ebben a perjogi helyzetben az ítéltáblának értelemszerűen ebből kiindulva kellett felülbírálni a tényállást, és az ítélet indokolásában írt mérlegelést, a már korábban írtak mellett.

[17] Ennek során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék az indokolt mértékben folytatta le a bizonyítást. Szükséges utalni rá, hogy az alapügyben a vádlott maradéktalanul beismerte a terhére rótt költségvetést károsító bűncselekményt, a tárgyalás jogáról is lemondva, melyet a járásbíróság elfogadott, ekként ügydöntő határozatának tényállása a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatán alapult, melyet az ügy iratai maradéktalanul alátámasztottak. A jogerős ügydöntő határozatban körülírt három gazdasági társaság (cég2 Kft., cég3 Kft., cég Kft.) vagyoni hátrány okozásával járó működtetéséhez képest a perújítás alapját egy további gazdasági társaság, a cég1 Kft. gazdálkodása képezte, a perújítást lefolytató törvényszék ezért utóbbi keretek között vizsgálta meg az ügy eldöntése szempontjából lényeges személyi és tárgyi jellegű közvetlen és származékos bizonyítékokat, majd azokat egyenként és összességében is hibátlanul értékelte. Részletesen kitért Terhelte1 vádlottnak a cselekmény egyes elemeit elismerő vallomása mellett a büntetőjogi felelősségét kisebbiteni kívánó, s más – általa megnevezni nem kívánt – személy cselekvőségét kidomborító védekezésére. Elemzés alá vonta a tanúk terhelő vallomásait, amelyeket az ítéletben részletezett okirati bizonyítékok (cégiratok, munkáltatói bérlista, pénzforgalmi számla tekintetében adott banki tájékoztatás, számlaforgalmi kimutatások, az adóhatósági revíziós eljárás adatai), igazságügyi könyvszakértői vélemény is alátámasztottak. Az ügyben kihallgatott tanúk, így elsősorban tanú1, tanú7, tanú2, tanú a vádlott aktív tevékenységét erősítették meg a cég működtetését érintően, míg más személyt nem, kiemelve ezáltal a vádlott koordináló, irányító szerepét, mely a szállítóként megjelölt társaságok pénzforgalmi számláinak kezelése kapcsán szintén bizonyítást nyert. A büntetőjogi felelősség eldöntéséhez szükséges tények így hiánymentesen rögzíthetők voltak és a törvényszék a tényállás megállapítása során egyes kétséget kizáróan bizonyított tényekből további tényekre is

helytállóan következtetett ([43]-[44] bekezdés). A ténybeli következtetés a közvetett bizonyítás része. Ennek során az elsőfokú bíróság a logika törvényei szerint járt el és mind a külső, mind a belső, a vádlottnak a cselekményhez fűződő értelmi-akaratí viszonyára helyesen vont következtetést. Irányadó ez a cégek működtetésének körülményeire, a valótlán bevallások benyújtásának szabálytalanságára, illetőleg a pénzmozgások bonyolítására, útjára, jogcímének fiktív számlával történő igazolására is.

[18] A bizonyítékok értékelése, különösen a vádlott változtatott, egyes tényeket részben beismerő, míg másokat elhárító vallomása kapcsán utal rá a másodfokú bíróság, miszerint ilyen jellegű bizonyítási anyagnál gyakran előfordul, hogy egyes bizonyítékok tartalmával a mérlegelt tényállás ellentétbe kerül, de felderítetlenség vagy helytelen ténybeli következtetés nem valósult meg. A védelmi fellebbezésben kifejtettekre reagálva szükséges kitérni arra, miszerint az elsőfokú bíróság a vádlott utóbb előterjesztett beismerő vallomása ismeretében, az ő kifejezett indítványára döntött arról, hogy a tárgyaláson személyesen megjelent, a könyvelésben szállítóként szerepeltetett számlakibocsátó cégekhez – csak névleg – köthető tanú6, tanú5 tanúkenti kihallgatásától eltekint (24. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal). A vádlott ugyanis írásbeli vallomásában egyértelműen beismerte, hogy a számlákon feltüntetett gazdasági eseményeket nem a jelzett társaságokkal bonyolították, hanem az áru nem számlaképes vagy olyan szállítóktól került beszerzésre, akik kifejezetten így, a számlaforgalmat elkerülve, leplezett módon kívántak értékesíteni (24/I. számú vallomás 2. oldal). Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor ebben a körben nem folytatott további bizonyítást, mellyel kapcsolatban ismét kiemelendő, hogy az a vádlott ilyen irányú kérését akceptálva történt (24/I. vallomás 3. oldal 3-4. bekezdés). A bizonyítékok értékelésének pedig megszokott és logikus módja az, hogy a bíróság a vallomás – más bizonyítékokkal megerősített – részeit fogadja el irányadónak a történeti tényállás megállapításakor, míg a vallomás azon részeit, amelyek más bizonyítékokkal ellentétesek, figyelmen kívül hagyja (BH1998. 418. III., BH2002. 87.).

[19] A részletezettek alapján a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a törvényszék ítélete iratszerű, a lényeges bizonyítékokon alapul, logikai levezetése hibátlan és az indokolási kötelezettségének is eleget tett a szükséges mértékben. Ezzel összefüggésben a védő által megfogalmazott kritikára figyelemmel megjegyzendő, hogy a törvényszék bár szűkebb keretek között, de tényszerűen számot adott a döntését alátámasztó lényeges érvekről. Az kétségtelen, hogy a megállapított tényállás nagyrészt szöveghűen követi az ügyészségi perújítási indítvány tényállását, mely általában nem megszokott, és a bizonyítás eredményeként indokolt is lehet eltérni az utóbbtól. A felülbírált ügyben azonban nem maradhat figyelmen kívül, hogy az ügydöntő határozat perújítás keretei között született, annak eltérő szabályai figyelembevételével. Az ide kapcsolódó alkotmánybírósági gyakorlat is akként foglалható össze, hogy „a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” [3107/2016. (V. 24.) AB végzés, 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, 3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, 3096/2024. (II. 29.) AB végzés [22] bekezdés].

[20] A bizonyítékok értékelése tehát törvényes és a ténymegállapító tevékenység sem kifogásolható alappal. A vádlott és a védő fellebbezése nem hozott fel olyan új körülményt,

amely az elsőfokú bíróság megállapításainak helyességét megkérdőjelezné. A vádlott „részbeni” felmentését célzó védelmi jogorvoslatok kizárólag a feltárt és értékelt bizonyítékok elsőfokú bíróságtól eltérő értékelésével vezethetnének eredményre, melynek azonban törvényi korlátját képezi megalapozatlansági ok hiányában a tényálláshoz kötöttség elve. Ennek indokát a Be. 167. § (3) és (4) bekezdése adja, ezen elv érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság úgynevezett ténybíróági jellegét, a ténybeli hiba hiánya pedig kizárja a sérelmezett ítélettől eltérő tényállás megállapítását a másodfokú eljárásban.

[21] A perújítás során a bizonyítás terjedelmét a perújítási ok határozza meg, amely miatt a rendkívüli jogorvoslatot elrendelték [Btk. 646. § (6) bekezdés a) pont].

[22] A kifejtettek miatt a II. számú tényállásban írt cselekményrész körében felmentést célzó védelmi jogorvoslatok nem foghattak helyt, mely a később kifejtettek miatt a költségvetést károsító büntett törvényi egysége miatt felmentő rendelkezéssel nem is járhatott volna, tehát kizárólag a bűnösségi kör szűkülése merülhetett volna fel, mely azonban alaptalannak bizonyult.

[23] A törvényszék az irányadó tényállásból valamennyi érintett gazdasági társaság működtetésével összefüggésben okszerűen vont következtetést Terhelt1 vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése azonban nem mindenben felel meg a büntető anyagi jognak.

[24] Az anyagi jogi kérdések felülbírálata során elsőként az időbeli hatály vizsgálandó a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdése alapján. A törvényhely főszabálya szerint a bűncselekményt az elkövetéskor hatályban lévő büntető törvény szerint kell elbírálni, kivéve, ha az elbíráláskor hatályos új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el. Ezt a bíróság összhatásában vizsgálja, az elkövetéskor, illetve az elbíráláskor hatályos büntető anyagi jogszabályok kombinatív alkalmazása tilalmazott (BH2017. 78., BH2010. 264.II.).

[25] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy foglalt állást, hogy a bűncselekmény elbírálásakor hatályos büntető törvény összhatásában nem eredményez enyhébb megítélést (sőt az elkövetések utáni módosítások terhesebbek), ezért az elkövetéskori törvény alkalmazásának van helye ([54] bekezdés).

[26] Az ítéltábla nem észlelt olyan körülményt sem, amely az eljárás megszüntetését tette volna szükségessé.

[27] Tény, hogy a perújítással érintett cselekményrészben rögzített bűncselekmény elkövetésére 2020. adóévet felölelően, több adóbevallási időszakon keresztül került sor, az

utolsó elkövetési magatartás kifejtése – a 2020. decemberi valótlan tartalmú adóbevallás benyújtásával – 2021. január 25. napján történt meg. Ehhez képest az ügy irataiból megállapítható, hogy az ügyészség már 2023. május 3. napján perújítási indítvánnyal élt, mely alapján a Nyíregyházi Törvényszék 2023. május 25-én kelt 1.Bpi.265/2023/4. számú határozatával döntött a perújítás elrendeléséről. Az ezt megelőző nyomozási és utána a bírósági eljárási cselekmények egyértelműen érintették a vádlottat. A Btk. 26. § (1) bekezdése az elévülés határidejét legalább öt évben határozza meg, a 28. § (1) bekezdésében pedig akként rendelkezik, hogy az elévülést félbeszakítja a hatóságoknak az elkövető ellen a bűncselekmény miatt foganatosított büntetőeljárási cselekménye. A félbeszakítás napján az elévülés határideje ismét elkezdődik. Adott esetben az ügy bizonyítás körében elvégzett eljárási cselekményei a vádlott vonatkozásában tehát bizonyosan megszakították az elévülést (BH2021. 34., BH2017. 40.), ennek a cselekmény minősítése miatt lehetett jelentősége a később kifejtettekre figyelemmel.

[28] Abban maradéktalanul egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal, hogy a vádlott kimerítette a költségvetési csalás törvényi tényállási elemeit. Az általa megvalósított elkövetési magatartás az alapügyben az adófizetési kötelezettség eltitkolásával, míg a perújítás eredményeként megállapítottak szerint az adóhatóság megtévesztésével, az adóbevallásokban valótlan adatok feltüntetésével egyaránt vagyoni hátrányt eredményezett, mégpedig a törvényi egység miatt jelentős összegben, ezért a költségvetési csalás valóban egységes cselekményként értékelendő, függetlenül attól, hogy az elkövetési magatartásra több adóbevallási időszakon keresztül, és több gazdasági társaság nevében került sor. Megjegyzendő, hogy miután a vádlott a társaságok képviselőjére jogosult bejegyzett vezető tisztségviselőjeként egyetlen tettesként valósította meg a bűncselekményt, így az ő cselekvőségéhez igazodna az általa hivatkozott ismeretlen személy felbujtói felelőssége is, de ez őt nyilvánvalóan nem mentesíthetné, hiszen a törvényi tényálláson belüli tényállásszerű elkövetési magatartást, azaz vagyoni hátrányt eredményezve az adóhatóság megtévesztését egyértelműen a vádlott fejtette ki. Az esetlegesen ezt elősegítő részesi magatartás ugyanúgy törvényi egységet alkotna, azonos tettesi cselekményhez kapcsolódva (EBH2019. B.6.), mely azonban a tettesként felelősségre vont vádlott büntetőjogi felelősségének megítélését érdemben nem befolyásolná. Kiegészítendő viszont az elsőfokú határozat jogi indokolása azzal, hogy a költségvetést károsító büntett a Btk.459. § (1) bekezdés 28. pontjában írt feltételek teljesülése miatt minősül üzletszerűen elkövettként, mert az I. számú tényállásban írt, három gazdasági társaság nevében végzett vállalkozói tevékenység, illetve a II. tényállás szerinti zöldség-gyümölcs kereskedelem területén a vádlott az általa vezetett cégekkel az adóbevétel eltitkolásával árelőnyt tudott szerezni, tevékenysége a jogtalan haszonszerzést célozta, mely megélhetéséhez is hozzájárult.

[29] Tévedett ugyanakkor a törvényszék, amikor az ügyészség indítványa ellenére a cselekményt nem értékelte folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségeként (Btk. 345.§) is arra hivatkozással, hogy a perújítás e közbizalom elleni bűncselekményt nem érintette, és az alapügyben hozott jogerős ügydöntő határozat sem állapított meg bűnösséget utóbbi tekintetében (elsőfokú ítélet [47] bekezdés). Ez az álláspont anyagi jogi okból téves, mert az okiratra elkövetett cselekmény a költségvetési csalással jelen esetben valódi alaki halmazatban áll, alapvetően és egyértelműen minősítési kérdésről van szó.

[30] A törvény helyes értelmezésén alapuló bírói gyakorlat nem tekinti a költségvetési csalás büntetlen eszközselekményének a hamis magánokirat felhasználását, amelynek elvi indoka az, hogy a költségvetési csalás során a megtévesztés nem csak valótlan tartalmú okiratok felhasználásával valósulhat meg. A költségvetési csalás elkövetése érdekében kifejtett, a valótlan okiratokkal kapcsolatos eszközselekmény büntetendő (BH1993. 271, BH2014. 172).

[31] Az elsőfokú bíróság álláspontja helytelen a perújítás terjedelmét érintően, annak ellenére, hogy a perújítási indítvány kifejezetten valóban nem tért ki a hamis magánokirat felhasználásának vétségét illetően a büntetőjogi felelősség értékelésére. Miként azonban az ügyészégi fellebbezés és a fellebbviteli főügyészség is rámutatott, mind a Szabolcs-Szatmár-Bereg Vármegyei Főügyészség előterjesztett Bf.284/2023/5. számú perújítási indítványának (4. oldal 5. bekezdés – 5. oldal 1. bekezdés), mind az azt érdemben elbíráló bírósági határozatnak, nevezetesen a Nyíregyházi Törvényszék 1.Bpi.265/2023/4. számú perújítást elrendelő végzésének ([8], [14] bekezdés) a perújítással érintett cselekmény történeti tényei körében tartalmazzák a hamis magánokirat felhasználásának valamennyi tényállási elemét. Megjegyzendő, hogy e tényállási elemek az elsőfokú bíróság felülbírálattal érintett elsőfokú ügydöntő határozatában is maradéktalanul megjelennek, gyakorlatilag szöveghűen igazodva a perújítási indítvány történeti tényállásához, konkrétan megjelölve a számlák fiktív jellegét, könyvelésbe állításukat, és áfa tartalmuk levonását az adott időszakokra vonatkozóan benyújtott adóbevallásokban (ítélet [28]-[32] bekezdés).

[32] Az elsőfokú bírósági álláspont szerint a perújítás elrendelésére az erre irányuló indítvánnyal azonos módon a költségvetési csalás büntettének minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rész megváltoztatását illetően került sor, ezért csak az említett kérdésekre nézve helyezte hatályon kívül az alapítéletet. Álláspontja igazolására a Szegedi Ítéltábla Bf.III.672/2023/12. számú jogerős határozatára hivatkozott. Az említett ítéltáblai határozat tekintetében azonban nem maradhat figyelmen kívül, hogy egyrészt nem precedensképes döntés, másfelől a határozat indokolása a jelen ügytől kardinálisan eltérő tényállást tartalmaz. A hivatkozott ügyben ugyanis az alapügy tárgyát képezte költségvetési csalás mellett a hamis magánokirat felhasználásának vétsége, melyet az alapeljárást lefolytató bíróság büntetőjogilag értékelt is. Ezzel szemben a perújítás már csak a költségvetést károsító bűncselekmény minősítését sérelmezte, azzal összefüggésben nem támadott közbizalom elleni bűncselekményt, de nem is támadhatott, hiszen a perújítási eljárás eredményeként megállapított tényállás alapján nem merült fel utóbbi bűncselekmény megállapítása, mert adóbevallások benyújtására nem került sor ([32] bekezdés). Jelen ügyben azonban gyökeresen más a helyzet, hiszen amíg az alapügyben nem történt adóbevallások benyújtása, az általa vezetett cégek bevételeit a vádlott eltitkolta – ennek megfelelően a Nyíregyházi Járásbíróság az alap cselekményt kizárólag költségvetési csalásként értékelte –, addig a perújítást megalapozó II. tényállásba foglalt cselekményt úgy követte el, hogy a cég 1 Kft. adóbevallásait valótlan tartalommal nyújtotta be, megtévesztve ezáltal az adóhatóságot. A törvényszék megközelítése tehát nem helytálló, hiszen az adóhatósághoz benyújtott valótlan tartalmú okirat joghatását értékelni kell, mégpedig teljeskörűen, valamennyi érintett jogtárgy sérelmét figyelembe véve.

[33] A hamis magánokirat felhasználása kétségtől a költségvetési csaláshoz szorosan kapcsolódó cselekmény, amelynek az elkövetési tárgya a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 325-326. §-ában meghatározott – bizonyító erővel bíró, azaz jog vagy kötelezettség létezésének, megváltoztatásának vagy megszűnésének bizonyítására alkalmas – magánokirat. A büntetőjogi védelem megillet minden magánokiratot, legyen az a Pp. 325. § (1) bekezdésében meghatározott teljes bizonyító erejű, vagy sem. Akkor tényállásszerű az egyébként csak szándékosan megvalósítható elkövetési magatartás, a felhasználás – értve ezalatt a joghatás kiváltása érdekében történt átadást vagy továbbítást is – ha az elkövetői körön kívül álló más személyekhez kerül.

A költségvetési csalás Btk. 396. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti elkövetési módjánál a befizetési kötelezettséggel összefüggésben történő tévedésbe ejtés, tévedésben tartás, valótlan tartalmú nyilatkozat tétele vagy valós tény elhallgatása valótlan tartalmú adóbevallás benyújtásával tényszerűen megvalósítható, ahogyan az jelen ügyben is történt (II. tényállás). Ugyanez vonatkozik a Btk. 345. §-a szerint szabályozott hamis magánokirat felhasználására is, vagyis nem értékelhető eltérő módon a magánokiratra elkövetett közbizalom elleni cselekmény a felhasználásával elkövetett költségvetést károsító bűntettől.

[34] A közbizalom elleni bűncselekmény megállapítása ezért nem maradhat el, annak a fent említettek miatt az elévülés sem képezheti gátját, melynek a vádlott ugyancsak tettese, mert az a költségvetést károsító bűntettel valóságos alaki bűnhalmazatban áll. Ugyanis a költségvetési csalás elkövetése érdekében kifejtett, a valótlan okiratokkal (adóbevallások benyújtásával) kapcsolatos eszközcselekmény az adójogviszonyok számához igazodóan büntetendő, alaki halmazatuk pedig valóságos (BH1993. 271, BH 2013.176, BH2014. 172, BH2021. 299. II.).

[35] A Btk. 6. § (2) bekezdése szerint pedig nem bűnhalmazat, hanem folytatólagosan elkövetett bűncselekmény, ha az elkövető ugyanolyan bűncselekményt, egységes elhatározással, azonos sértett sérelmére, rövid időközönként többször követ el. Ezzel összefüggésben arra mutat rá az ítéltábla, hogy ha a hamis, hamisított vagy valótlan tartalmú – ugyanazon vagy több – magánokiratot, ugyanazon jogviszonyból származó jog vagy kötelezettség létezésének, megváltoztatásának vagy megszűnésének bizonyítására többször használják fel (és a folytatólagosság egyéb törvényi feltételei is fennállnak), a hamis magánokirat felhasználása a folytatólagosság egységébe olvad (36/2007. BK vélemény).

[36] A másodfokú bíróság ezért a vádlott cselekményét a helyesen megállapított költségvetést károsító költségvetési csalás bűntette [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont] mellett a Btk. 345. §-ába ütköző, aszerint minősülő és büntetendő, a Btk. 6. § (2) bekezdése szerint folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének is minősítette, mert a cél és eszközcselekmények alaki halmazata valóságos (a már idézett BH2021. 299. II.).

[37] A vádlott bűnösségét nem kellett megállapítani külön, mert az alaki halmazat folytán tisztán minősítési kérdésről van szó, az elsőfokú bíróság értékelte a cselekményt, csak tévesen elmulasztotta minősíteni. Ezért a helyes perjogi megoldás: az okiratokra elkövetett cselekmény jogi értékelése, beminősítése is a bűnösség kimondása nélkül (Debreceni

Ítéltábla Bf.I.57/2022.25., Kúria Bfv.III.1.445/2022/13.). A bűnösség kérdésében nincs tehát eltérő döntés az elsőfokú ítélethez képest. A bűncselekmény jogi minősítése így felel meg az anyagi jogi szabályoknak.

[38] A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a törvényszék nagyrészt feltárta. Az időmúlás tényét azonban szintén értékelni kell a vádlott javára, mert az neki nem róható fel, és nyomatékát tovább növeli a fellebbezéssel támadott elsőfokú határozat meghozatalától a jogerős elbírálásig eltelt idő. Az ítéltábla a feltárt súlyosító és enyhítő körülményeket ismét mérlegre téve úgy találta, hogy az elsőfokon kiszabott szabadságvesztés elsősorban a vádlottnak a vagyoni hátrányt részben, de egzisztenciális körülményeihez képest mégis számottevő módon megtérítő magatartása, a cselekmény I. számú tényállásban írt részének teljeskörű, míg a II. tényállásban rögzített elkövetés központi elemeire tett részbeni beismerő vallomása, büntetlen előélete és a bekövetkezett időmúlás miatt túl súlyos, mely a büntetés enyhítését indokolja. Ezért a másodfokú bíróság a vádlott szabadságvesztését – mely a minősítés változtatására figyelemmel halmazati büntetés, ezért erre jelen határozatában utalt az ítéltábla – a büntetési tétel kereteit túl szigorúnak tartva, a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontja szerinti enyhítő rendelkezés alkalmazásával, ún. egyszeres leszállással 2 évre enyhítette, melynek végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdéseire utalással a törvényben meghatározott maximális tartamú 5 év próbaidőre felfüggesztette. A közügyektől eltiltás Btk. 61. § (1) bekezdésében írt törvényi feltételei így már nem állapíthatók meg maradéktalanul, ezért a mellékbüntetés mellőzéséről is rendelkezett.

[39] Felfüggesztett szabadságvesztés esetén a 8/2015. (IV.17.) AB határozat értelmében hivatalból vizsgálendő az előzetes mentesítés lehetősége, de az ítéltábla álláspontja szerint a jogintézmény feltételei nem állnak fenn. Ennek elsődleges indoka az, hogy a vádlott kiemelt tárgyi súlyú büntett elkövetésében vett részt, az elkövetés üzletszerű, ez esetben a tárgyi oldali tényezők folytán az ítélkezési gyakorlat rendszerint nem alkalmazza az előzetes mentesítést, melytől eltérni nincs megfelelő indok a vádlott viszonylag kedvező személyi körülményei ellenére sem. A bírói gyakorlat szerint az előzetes mentesítés rendkívüli intézmény (BH1996. 510).

[40] A törvényszék nem tévedett abban, hogy a vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabása is szükséges, figyelemmel arra, hogy a terhére rótt cselekményt haszonszerzés végett követte el, s az elsőfokú ítéletben megállapított mérték jövedelmi viszonyaihoz mérten arányosnak mondható. Ezzel kapcsolatosan helytállóan adott figyelmeztetést az önkéntes teljesítés jogkövetkezményéről, ezt azonban a szabadságvesztés próbaidejének felfüggesztése miatt részben módosítani kellett átváltoztatás esetén a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozatát illetően, mely a Btk. 51. § (2) bekezdésén alapszik. Helyesen alkalmazta emellett a foglalkozástól eltiltást, melynek tartama arányos és köre is kellően konkretizált a vádlottra.

[41] Az említettek miatt az ügyészégi jogorvoslat a minősítés változtatását illetően foghatott helyt, míg a súlyosításra irányulóan nem, a védelmi fellebbezéseket pedig a szabadságvesztés

büntetés enyhítésére irányulóan, a rendelkező részben foglaltak erejéig találta alaposnak a másodfokú bíróság.

[42] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra, a bűnjelre, a bűnügyi költségre, nagyrészt a vagyonekhozásra vonatkozó, egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezések törvényesek, csupán a feltételes szabadság lehetőségével kapcsolatos rendelkezés pontosítása vált szükségessé szintén a feltételes elítélésre, a felfüggesztett szabadságvesztésre tekintettel.

[43] Az elsőfokú bíróság kifogástalanul ismerte fel, hogy a vádlottal szemben vagyonekhozást is el kell rendelni, abban viszont a vádhatósággal értett egyet az ítéltábla, hogy utóbbi intézkedés alkalmazásának mértéke korrekcióra szorul.

[44] A Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja szerint vagyonekhozást kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett.

Vagyonszerzésnek tekintendő az is, ha a bűncselekmény a költségvetésbe történő befizetési kötelezettséggel függ össze; az elkövető vagy más személy, illetve gazdasági társaság a költségvetési bevétel csökkenésével azonos mértékű vagyont szerez a befizetés elmulasztásával, így a költségvetési bevétel csökkenésével azonos mértékű vagyonekhozást kell elrendelni (Kúria 95/2011. BK vélemény III., BH2017.142.II.).

Ebből következően a vagyonekhozás az így szerzett vagyon kapcsán nem mellőzhető. A Kúria 69/2008. BK vélemény I. pontja szerint a vagyonekhozás célja a bűnös úton elért vagyongyarapodás elvonása.

[45] Az irányadó tényállás szerint a vádlott költségvetést károsító cselekménye a költségvetésbe történő befizetési kötelezettséggel függött össze, ezért az elvont vagyoni hátrányra elrendelt vagyonekhozás a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján törvényes. Az eljárás adatai szerint – melyre a törvényszék is külön kitért ([33] bekezdés) – azonban a vádlott a büntetőeljárás során időközben 20 000 000 forintot befizetett a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Elkülönített bűnügyi befizetések számlájára, nyilvánvalóan a bűncselekmény következményeinek mérséklése, a fennálló vagyoni hátrány részbeni megtérítése érdekében.

[46] Kifogástalanul hivatkozott a fellebbviteli főügyészség arra, hogy az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban Art.) 67. § (3) bekezdése értelmében az állami adó- és vámhatóság által kezelt elkülönített számlára egyebek mellett megfizethető az állami adó- és vámhatóság hatáskörébe tartozó adóval, költségvetési támogatással kapcsolatban elkövetett költségvetési csalás – Btk. 396. §, illetve a 2013. június 30-ig hatályos 1978. évi IV. törvény 310. §-a – miatt indított büntetőeljárásban a nyomozás elrendelésétől *a büntetőeljárásnak a bíróság jogerős ügydöntő határozatával vagy véglegessé vált nem ügydöntő végzésével történő befejezéséig*, vagy az ügyészség vagy a nyomozó hatóság

további jogorvoslattal nem támadható eljárást megszüntető határozata meghozataláig *a vagyoni hátrány megtérítése érdekében – a büntetés enyhítése érdekében – megfizetett összeg.*

Az Art. 68. § (1) bekezdés a) pontja értelmében, ha a 67. § alapján az állami adó- és vámhatóság által kezelt elkülönített számlára az elkövető befizetést teljesített, az elkövető a befizetést követő 30 napon belül, külön felhívás nélkül írásban nyilatkozik arról, hogy melyik büntetőeljárásra tekintettel teljesítette a befizetést, továbbá arról, hogy az állami adó- és vámhatóság hatáskörébe tartozó adóval, költségvetési támogatással kapcsolatos befizetés esetén mely adózó, adónem, időszak és – ha az állami adó- és vámhatóság az adókötelezettség tekintetében határozatot hozott – az állami adó- és vámhatóság mely határozatában megállapított fizetési kötelezettségére tekintettel került sor a befizetésre.

Az Art. 68/A.§ (1) bekezdése kimondja, hogy az állami adó- és vámhatóság hatáskörébe tartozó adóval, költségvetési támogatással kapcsolatban elkövetett bűncselekményre tekintettel az elkövető által befizetett összeget az adóhatóság átvezeti azon adózó adószámlájára, amelynek a bűncselekmény következtében fizetési kötelezettsége keletkezett. A 68/A § (3) bekezdés szerint pedig, ha az átvezetésnek helye lenne, de az bármely okból nem lehetséges, az elkülönített számlára befizetett összeget a kincstár által vezetett külön költségvetési számlára kell átutalni. A kincstár számlájára átutalt összeg a központi költségvetés bevételeit képezi.

[47] Jelen ügyben A NAV Szabolcs-Szatmár-Bereg Vármegyei Adóigazgatósága 3159313760. hivatkozási számú tájékoztatásából (29. számú elsőfokú irat) megállapítható, hogy a vádlott ugyan az Art. 68. § (1) bekezdése által megkívánt alakszerű nyilatkozatot kifejezetten nem tett, de a befizetéssel egyidejűleg megjelölte a nyomozás és az elsőfokú eljárás számát, valamint a cselekménnyel érintett cég1 Kft. nevét. Erre tekintettel az adóhatósági eljárási rendnek megfelelően az Art. 68/A § (1) bekezdésében illetőleg a (3) bekezdésben írt átvezetésnek van helye. Ezért az idézett rendelkezések értelmében – miután már a központi költségvetés bevételeinek tekinthető – konkrét gazdagodás hiányában nincs helye vagyoneklobzás elrendelésének a terhelt által a vagyoni hátrány részbeni megtérítése céljából az adóhatóság által kezelt elkülönített számlára már befizetett összegre, következésképp a másodfokú bíróság az említett összeg erejéig a vagyoneklobzás mellőzéséről határozott.

[48] Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék 2024. január 9. napján nem tartott érdemi tárgyalást (8. számú jegyzőkönyv), ezért e határnap mellőzendő az ítélet bevezető részéből.

[49] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részeiben a Be.606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdését alkalmazva – helyes indokainál is fogva – helybenhagyta.

[50] A vádlott jelenlegi lakcímét, mint időközben megváltozott személyes adatot a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontjára figyelemmel rögzítette a másodfokú bíróság.

[51] Ellentétes döntés hiányában a másodfokú ítélet ellen a Be. 615. § (1), (2) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Debrecen, 2025. szeptember 24.

Dr. Háger Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Bakó József s.k. előadó bíró, Dr. Diószegi Attila s.k. bíró

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 7.B.237/2023/26. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.36/2025/33. számú ítéletében írt változtatással 2025. szeptember 24. napján jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. szeptember 24.

Dr. Háger Tamás s.k.
a tanács elnöke